

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (πέμπτο τμήμα)
της 17ης Ιουνίου 1999 *

Στην υπόθεση C-166/98,

που έχει ως αντικείμενο αίτηση του tribunal de grande instance de Foix (Γαλλία) προς το Δικαστήριο, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 177 της Συνθήκης ΕΚ (νυν άρθρου 234 ΕΚ), με την οποία ζητείται, στο πλαίσιο της διαφοράς που εκκρεμεί ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου μεταξύ

Société critouridienne de distribution (Socridis)

και

Receveur principal des douanes,

η έκδοση προδικαστικής απόφασεως ως προς το κύρος των οδηγιών 92/83/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 19ης Οκτωβρίου 1992, για την εναρμόνιση των διαρθρώσεων των ειδικών φόρων κατανάλωσης που επιβάλλονται στην αλκοόλη και τα αλκοολούχα ποτά (ΕΕ L 316, σ. 21), και 92/84/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 19ης Οκτωβρίου 1992, για την προσέγγιση των συντελεστών των ειδικών φόρων κατανάλωσης για τα αλκοολούχα ποτά και την αλκοόλη (ΕΕ L 316, σ. 29),

* Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική.

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (πέμπτο τμήμα),

συγκείμενο από τους J.-P. Puissochet, πρόεδρο τμήματος, P. Jann, C. Gulmann, D. A. O. Edward και M. Wathelet (εισηγητή), δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: J. Mischo

γραμματέας: H. von Holstein, βοηθός γραμματέας,

λαμβάνοντας υπόψη τις γραπτές παρατηρήσεις που κατέθεσαν:

- η société critouridienne de distribution (Socridis), εκπροσωπούμενη από τον Alexandre Carnelutti, δικηγόρο Παρισιού,
- η Γαλλική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από την Kareen Rispal-Bellanger, υποδιευθύντρια αρμόδια για θέματα διεθνούς οικονομικού δικαίου και κοινοτικού δικαίου στη διεύθυνση νομικών υποθέσεων του Υπουργείου Εξωτερικών, και τον Sujiro Seam, γραμματέα εξωτερικών υποθέσεων στην ίδια διεύθυνση,
- η Ισπανική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τη Monica López-Monís Gallego, abogado del Estado,
- το Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ενώσεως, εκπροσωπούμενο από την Anna-Maria Colaert και τον Antonio Tanca, νομικούς συμβούλους,
- η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από την Héléne Michard και τον Enrico Traversa, μέλη της Νομικής Υπηρεσίας,

έχοντας υπόψη την έκθεση ακροατηρίου,

αφού άκουσε τις προφορικές παρατηρήσεις της société critouridienne de distribution (Socridis), εκπροσωπηθείσας από τον Alexandre Carnelutti, της Γαλλικής Κυβερνήσεως, εκπροσωπηθείσας από τον Alain Lercher, σύμβουλο διοικητικού δικαστηρίου, της Ισπανικής Κυβερνήσεως, εκπροσωπηθείσας από τη Μόνιχα López-Monís Gallego, του Συμβουλίου, εκπροσωπηθέντος από την Anna-Maria Colaert, και της Επιτροπής, εκπροσωπηθείσας από την H  l  ne Michard, κατά τη συνεδρίαση της 21ης Ιανουαρίου 1999,

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις του κατά τη συνεδρίαση της 25ης Φεβρουαρίου 1999,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

- 1 Με απόφαση της 21ης Απριλίου 1998, η οποία περιήλθε στο Δικαστήριο στις 29 Απριλίου 1998, το tribunal de grande instance de Foix υπέβαλε, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 177 της Συνθήκης ΕΚ (νυν άρθρου 234 ΕΚ), προδικαστικό ερώτημα ως προς το κύρος των οδηγιών 92/83/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 19ης Οκτωβρίου 1992, για την εναρμόνιση των διαρθρώσεων των ειδικών φόρων κατανάλωσης που επιβάλλονται στην αλκοόλη και τα αλκοολούχα ποτά (ΕΕ L 316, σ. 21), και 92/84/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 19ης Οκτωβρίου 1992, για την προσέγγιση των συντελεστών των ειδικών φόρων κατανάλωσης για τα αλκοολούχα ποτά και την αλκοόλη (ΕΕ L 316, σ. 29).
- 2 Το ερώτημα αυτό ανέκυψε στο πλαίσιο προσφυγής την οποία άσκησε η société critouridienne de distribution (στο εξής: Socridis) με αίτημα τη μείωση των ειδικών φόρων καταναλώσεως που είχε καταβάλει από τον Μάιο έως τον Δεκέμβριο του 1993.

3 Ενώπιον του εθνικού δικαστηρίου, η Socridis υποστήριξε ότι οι οδηγίες 92/83 και 92/84 αντιβαίνουν στο άρθρο 95, δεύτερο εδάφιο, της Συνθήκης ΕΚ (νυν, κατόπιν τροποποιήσεως, άρθρο 90, δεύτερο εδάφιο, ΕΚ), καθόσον εγκαθιδρύουν ένα φορολογικό σύστημα το οποίο επιτρέπει πρακτικές εισάγουσες δυσμενείς διακρίσεις και θίγουσες τον ανταγωνισμό, ευνοώντας εμμέσως την παραγωγή κρασιού σε βάρος της παραγωγής μπίρας.

4 Το άρθρο 95 της Συνθήκης ορίζει τα εξής:

«Κανένα κράτος μέλος δεν επιβάλλει άμεσα ή έμμεσα στα προϊόντα άλλων κρατών μελών εσωτερικούς φόρους οποιασδήποτε φύσεως, ανωτέρους από εκείνους που επιβαρύνουν άμεσα ή έμμεσα τα ομοειδή εθνικά προϊόντα.

Κανένα κράτος μέλος δεν επιβάλλει στα προϊόντα των άλλων κρατών μελών εσωτερικούς φόρους, η φύση των οποίων οδηγεί έμμεσα στην προστασία άλλων προϊόντων.

(...)

5 Η οδηγία 92/83 ορίζει το πεδίο εφαρμογής και τη μέθοδο προσδιορισμού του ύψους του κοινού ειδικού φόρου καταναλώσεως για τα προϊόντα που αφορά.

6 Το άρθρο 3 της οδηγίας προβλέπει ότι ο ειδικός φόρος καταναλώσεως που επιβάλλεται από τα κράτη μέλη στη μπίρα καθορίζεται με βάση τον αριθμό των εκατολίτρων ανά βαθμό Plato ή με βάση τον αριθμό των εκατολίτρων ανά αποκτημένο ογκομετρικό βαθμό αλκοόλης του τελικού προϊόντος, το δε άρθρο 9, παράγραφος 1, της οδηγίας, προβλέπει ότι ο ειδικός φόρος καταναλώσεως που επιβάλλεται στα κρασιά καθορίζεται με βάση τον αριθμό εκατολίτρων τελικού προϊόντος.

- 7 Το άρθρο 5 της οδηγίας 92/84 ορίζει σε 0 ECU ανά εκατόλιτρο προϊόντος τον ελάχιστο συντελεστή του ειδικού φόρου καταναλώσεως στα κρασιά από 1ης Ιανουαρίου 1993, το δε άρθρο 6 ορίζει τον συντελεστή αυτό για τη μπίρα σε 0,748 ECU ανά εκατόλιτρο ανά βαθμό Plato ή 1,87 ECU ανά εκατόλιτρο ανά βαθμό αλκοόλης τελικού προϊόντος.
- 8 Στη Γαλλία, τα άρθρα 438 και 520 A του code général des impôts (γενικού φορολογικού κώδικα, στο εξής: κώδικας), που θεσπίστηκαν σε εφαρμογή των οδηγιών 92/83 και 92/84, προβλέπουν:
- την είσπραξη φόρου εμπορίας ύψους 54,80 γαλλικών φράγκων ανά εκατόλιτρο (FF/hl) για τα αφρώδη κρασιά και 22 FF/hl για τα λοιπά κρασιά (άρθρο 438 του κώδικα).
 - την είσπραξη ειδικού φόρου επί της μπίρας, του οποίου ο συντελεστής ανά εκατόλιτρο καθορίστηκε σε 6,25 FF ανά βαθμό για τις μπίρες των οποίων ο αλκοολικός τίτλος δεν υπερβαίνει το 2,8 % vol και σε 12,50 FF ανά αλκοολικό βαθμό για τις λοιπές μπίρες (άρθρο 520 A του κώδικα).
- 9 Ενώπιον του εθνικού δικαστηρίου, η Socridis υποστήριξε ότι, πριν από την κοινοτική εναρμόνιση, η μπίρα και το κρασί φορολογούνταν στη Γαλλία κατά τον ίδιο τρόπο (βάσει του όγκου) και με παρεμφερείς συντελεστές (19,50 FF/hl όσον αφορά τη μπίρα και 22 FF/hl όσον αφορά το κρασί).
- 10 Η εναρμόνιση είχε ως συνέπεια, εντός του εν λόγω κράτους, αφενός, την τροποποίηση του τρόπου φορολόγησης της μπίρας, με την εισαγωγή του κριτηρίου του αλκοολικού βαθμού, και, αφετέρου, τη σημαντική αύξηση των ειδικών φόρων καταναλώσεως επί της μπίρας.
- 11 Διαπιστώνοντας ότι η γαλλική ρύθμιση που θεσπίστηκε σύμφωνα με τις οδηγίες 92/83 και 92/84 οδηγεί σε σαφώς βαρύτερη φορολόγηση της μπίρας σε σχέση προς το κρασί,

το εθνικό δικαστήριο αποφάσισε να αναστείλει τη διαδικασία και να υποβάλει στο Δικαστήριο το ακόλουθο προδικαστικό ερώτημα:

«Είναι οι οδηγίες 92/83 και 92/84 του Συμβουλίου, περί εναρμονίσεως των ειδικών φόρων καταναλώσεως, ανίσχυρες ενόψει της Συνθήκης περί ιδρύσεως της Ευρωπαϊκής Κοινότητας και, ειδικότερα, του άρθρου 95, δεύτερο εδάφιο, της Συνθήκης, στο μέτρο που

— προβλέπουν για τη φορολόγηση της μπίρας ελάχιστο συντελεστή 1,87 ECU ανά βαθμό και ανά εκατόλιτρο

— ενώ επιτρέπουν τη φορολόγηση του κρασιού βάσει μόνον του όγκου, επιτρέποντας την εφαρμογή μηδενικού συντελεστή,

επιβάλλοντας έτσι στα κράτη μέλη υποχρέωση φορολογήσεως της μπίρας στο ως άνω ελάχιστο επίπεδο και προξενώντας έτσι τη δημιουργία διαφορών στη φορολογία, συνεπαγομένων ενδεχομένως διακρίσεις μεταξύ κρασιού και μπίρας;»

- 12 Ουσιαστικά, η Socridis αμφισβητεί το κύρος των οδηγιών 92/83 και 92/84 για τρεις λόγους. Πρώτον, κατ' αυτήν, οι οδηγίες αυτές συνιστούν παράβαση του άρθρου 95 της Συνθήκης και, ειδικότερα, του δευτέρου εδαφίου του άρθρου αυτού. Δεύτερον, συνιστούν παράβαση του άρθρου 99 της Συνθήκης ΕΚ (νυν άρθρου 93 ΕΚ), καθόσον, επί ενός ουσιώδους στοιχείου, δεν συνεπάγονται προσέγγιση των τρόπων φορολογήσεως, αλλά, αντιθέτως, αυξάνουν τις διαφορές που υφίστανται μεταξύ των κρατών μελών και, ως εκ τούτου, το εκ των διαφορών αυτών εμπόδιο στις εμπορικές συναλλαγές. Τέλος, η αιτιολογία των οδηγιών 92/83 και 92/84 δεν ανταποκρίνεται στις επιταγές του άρθρου 190 της Συνθήκης ΕΚ (νυν άρθρου 253 ΕΚ).

Επί του συμβιβαστού των οδηγιών 92/83 και 92/84 με το άρθρο 95 της Συνθήκης

- 13 Κατά τη Socridis, το άρθρο 95, δεύτερο εδάφιο, της Συνθήκης επιτάσσει αναλογικότητα, η οποία ισχύει ιδίως όσον αφορά τη φορολογική βάση, τους τρόπους εισπράξεως και τους συντελεστές φορολογήσεως. Συνεπώς, ένα κράτος μέλος, φορολογώντας βαρύτερα ένα εισαγόμενο ποτό σε σχέση προς ένα ανταγωνιστικό εγχώριο ποτό, παραβαίνει τη διάταξη αυτή της Συνθήκης, στο μέτρο που η διαφορά είναι δυσανάλογη σε σχέση προς τον βαθμό ανομοιότητας που υφίσταται μεταξύ των δύο συγκεκριμένων κατηγοριών ποτών.
- 14 Συναφώς, η Socridis υποστηρίζει ότι οι διαφορές φορολογήσεως τις οποίες επιβάλλουν και αιτιολογούν οι οδηγίες 92/83 και 92/84 υπερβαίνουν προδήλως τις διαφορές που υφίστανται αντικειμενικά μεταξύ της μπίρας και του κρασιού.
- 15 Επιπλέον, κατά τη Socridis, ο καθορισμός μηδενικού ελάχιστου συντελεστή ειδικού φόρου καταναλώσεως για το κρασί συνιστά μόνιμη εξουσιοδότηση προς τα κράτη μέλη για την απαλλαγή του κρασιού από κάθε ειδικό φόρο καταναλώσεως. Η απαλλαγή αυτή ευνοεί μια ουσιαστική παραγωγή των κρατών της νότιας Ευρώπης, για τα οποία η μπίρα δεν αντιπροσωπεύει ούτε έναν τομέα ούτε ένα ποτό σημαντικό για την κουλτούρα τους. Εξάλλου, έξι κράτη μέλη εφαρμόζουν τον ελάχιστο αυτό συντελεστή: η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας, η Ελληνική Δημοκρατία, το Βασίλειο της Ισπανίας, η Ιταλική Δημοκρατία και το Μεγάλο Δουκάτο του Λουξεμβούργου, καθώς και, μετά την προσχώρησή της στις Κοινότητες, η Δημοκρατία της Αυστρίας.
- 16 Προκαταρκτικώς, πρέπει να υπομνησθεί ότι το άρθρο 95 της Συνθήκης, στο σύνολό του, αποσκοπεί στη διασφάλιση της ελεύθερης κυκλοφορίας των εμπορευμάτων μεταξύ των κρατών μελών υπό κανονικές συνθήκες ανταγωνισμού, με την κατάργηση κάθε μορφής προστασίας που θα μπορούσε να προκύψει από την επιβολή εσωτερικών φόρων που εισάγουν διακρίσεις εις βάρος προϊόντων άλλων κρατών μελών, καθώς και στην εξασφάλιση της απόλυτης ουδετερότητας των εσωτερικών φόρων από πλευράς ανταγωνισμού μεταξύ εγχωρίων και εισαγομένων προϊόντων.

- 17 Στο πλαίσιο αυτό, ειδικότερα, η λειτουργία του δευτέρου εδαφίου του άρθρου 95 είναι να καταλαμβάνει κάθε εκδήλωση έμμεσου φορολογικού προστατευτισμού στη περίπτωση εισαγομένων προϊόντων τα οποία, χωρίς να είναι ομοειδή, κατά την έννοια του πρώτου εδαφίου, με εγχώρια προϊόντα, βρίσκονται ωστόσο, ως προς ορισμένα από αυτά, σε σχέση ανταγωνισμού, έστω και μερική, έμμεση ή δυνητική (βλ. απόφαση της 9ης Ιουλίου 1987, 356/85, Επιτροπή κατά Βελγίου, Συλλογή 3299, σκέψεις 6 και 7).
- 18 Συναφώς, μόνον τα κρασιά τρέχουσας καταναλώσεως, που είναι γενικά τα φθηνά κρασιά, παρουσιάζουν αρκετά κοινά χαρακτηριστικά με τη μπίρα, ώστε να αποτελούν εναλλακτική επιλογή για τον καταναλωτή και να ανταγωνίζονται τη μπίρα, κατά την έννοια του άρθρου 95, δεύτερο εδάφιο, της Συνθήκης (βλ. προμνησθείσα απόφαση Επιτροπή κατά Βελγίου, σκέψη 11). Κατά συνέπεια, ο λόγος τον οποίο επικαλείται η Socridis υποστηρίζουσα το ανίσχυρο, ενόψει της διατάξεως αυτής, του ελάχιστου ειδικού φόρου καταναλώσεως που καθορίζει η οδηγία 92/84, αφορά την οδηγία αυτή μόνο στο μέτρο που εφαρμόζεται στα κρασιά τρέχουσας καταναλώσεως.
- 19 Επιπλέον, από τη νομολογία του Δικαστηρίου προκύπτει ότι οι οδηγίες δεν συνιστούν παραβίαση της Συνθήκης εφόσον αφήνουν στα κράτη μέλη ένα αρκετά ευρύ περιθώριο εκτιμήσεως ώστε να μπορούν να τις μεταφέρουν στην εσωτερική έννομη τάξη τους κατά τρόπο σύμφωνο προς τις επιταγές της Συνθήκης (βλ., υπό το πνεύμα αυτό, απόφαση της 13ης Ιουλίου 1989, 5/88, Wachauf, Συλλογή 1989, σ. 2609, σκέψη 22).
- 20 Δεν αμφισβητείται ότι οι οδηγίες 92/83 και 92/84 περιορίζονται να επιβάλουν στα κράτη μέλη την υποχρέωση εφαρμογής ενός ελάχιστου ειδικού φόρου καταναλώσεως στη μπίρα. Κατά συνέπεια, τα κράτη μέλη διατηρούν αρκετά ευρύ περιθώριο εκτιμήσεως ώστε να διαμορφώσουν ανάμεσα στη φορολογία του κρασιού και στη φορολογία της μπίρας μια σχέση που να αποκλείει κάθε προστασία της εγχώριας παραγωγής κατά την έννοια του άρθρου 95 της Συνθήκης.
- 21 Συνεπώς, ο λόγος του ανισχύρου που αντλείται από το ασυμβίβαστο των οδηγιών 92/83 και 92/84 προς το άρθρο 95, δεύτερο εδάφιο, της Συνθήκης πρέπει να απορριφθεί.

Επί της παραβάσεως του άρθρου 99 της Συνθήκης

- 22 Η Socridis, ισχυριζόμενη ότι το άρθρο 99 της Συνθήκης σκοπεί στην άμβλυση των εμποδίων στις εμπορικές συναλλαγές τα οποία προκύπτουν από τις διαφορές μεταξύ των εθνικών φορολογικών συστημάτων, ακόμα και όταν αυτά εφαρμόζονται κατά τρόπο μη εισάγοντα δυσμενείς διακρίσεις, υποστηρίζει ότι η παρέμβαση του Συμβουλίου δυνάμει της διατάξεως αυτής πρέπει να έχει ως στόχο όχι μόνο να αμβλύνει τις διαφορές φορολογήσεως, συμπεριλαμβανομένων των διαφορών μεταξύ προϊόντων που βρίσκονται σε ανταγωνιστική σχέση, αλλά και να μη νομιμοποιεί τη δημιουργία ή τη διατήρηση απαγορευομένων ή επικριτέων δυνάμει του άρθρου 95, δεύτερο εδάφιο, της Συνθήκης σχέσεων όσον αφορά τη φορολογία.
- 23 Κατά τη Socridis, εφόσον οι οδηγίες 92/83 και 92/84 υπολείπονται κατά πολύ του αναγκαίου για την επίτευξη μιας ελάχιστης προσεγγίσεως στη σχέση μεταξύ της φορολογήσεως του κρασιού και της φορολογήσεως της μπίρας, το Συμβούλιο παρέβη το άρθρο 99 της Συνθήκης.
- 24 Η επιχειρηματολογία αυτή δεν μπορεί να γίνει δεκτή.
- 25 Όπως ορθώς παρατήρησε ο γενικός εισαγγελέας στο σημείο 51 των προτάσεών του, ο σκοπός τον οποίο επιδίωξε ο κοινοτικός νομοθέτης θεσπίζοντας τις οδηγίες 92/83 και 92/84 δεν ήταν η προσέγγιση των φορολογιών του κρασιού και της μπίρας. Το Συμβούλιο, δυνάμει των αρμοδιοτήτων που του απονέμει ρητώς το άρθρο 99 της Συνθήκης και προς τον σκοπό της εγκαθιδρύσεως και της διασφαλίσεως της λειτουργίας της εσωτερικής αγοράς, επιδίωξε, αφενός, την προσέγγιση των εθνικών νομοθεσιών περί των ειδικών φόρων καταναλώσεως για το κρασί και, αφετέρου, την προσέγγιση των εθνικών νομοθεσιών περί των ειδικών φόρων καταναλώσεως για τη μπίρα.
- 26 Εξάλλου, από πάγια νομολογία προκύπτει ότι είναι θεμιτό να προβαίνουν τα κοινοτικά όργανα σε σταδιακή εναρμόνιση ενός τομέα ή να επιχειρούν κατά στάδια την προσέγγιση των εθνικών νομοθεσιών. Πράγματι, η θέσπιση τέτοιων μέτρων είναι κατά κανόνα δυσχερής, καθόσον προϋποθέτει την εκ μέρους των αρμοδίων κοινοτικών οργάνων εκπόνηση, βάσει διαφορετικών και πολυπλόκων εθνικών διατάξεων, κοινών κανόνων που να είναι σύμφωνοι προς τους σκοπούς που καθορίζει η

Συνθήκη και να συγκεντρώνουν την ειδική πλειοψηφία ή, όπως στον φορολογικό τομέα, την ομοφωνία των μελών του Συμβουλίου (βλ., υπ' αυτήν την έννοια, αποφάσεις της 29ης Φεβρουαρίου 1984, 37/83, Rewe-Zentrale, Συλλογή 1984, σ. 1229, σκέψη 20, και της 13ης Μαΐου 1997, C-233/94, Γερμανία κατά Κοινοβουλίου και Συμβουλίου, Συλλογή 1997, σ. I-2405, σκέψη 43).

- 27 Συνεπώς, ο λόγος του ανισχύρου που αντλείται από το ασυμβίβαστο των οδηγιών 92/83 και 92/84 προς το άρθρο 99 της Συνθήκης πρέπει να απορριφθεί.

Επί της παραβάσεως της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως

- 28 Κατά τη Socridis, οι οδηγίες 92/83 και 92/84 δεν περιέχουν καμία κατάλληλη αιτιολογία που να μπορεί να δικαιολογήσει, αφενός, τη χρησιμοποίηση, μόνο για τη μπίρα, ενός δεύτερου κριτηρίου φορολογήσεως, ήτοι του κριτηρίου της περιεκτικότητας σε αλκοόλη, και, αφετέρου, τη διαφορά μεταξύ των ελαχίστων συντελεστών ειδικού φόρου καταναλώσεως που καθορίζονται αντιστοίχως για το κρασί και τη μπίρα.
- 29 Όσον αφορά τα κριτήρια της φορολογήσεως της μπίρας, αρκεί η παρατήρηση ότι στην έβδομη αιτιολογική σκέψη της οδηγίας 92/84 αναφέρεται ότι «διαφέρουν οι μέθοδοι φορολογίας της μπίρας μεταξύ των κρατών μελών και ότι ενδείκνυται να επιτραπεί η διατήρηση της διαφοράς αυτής, ιδιαίτερα με τη θέσπιση ελάχιστου συντελεστή που θα συνδέεται τόσο με το αρχικό ειδικό βάρος όσο και με την περιεκτικότητα του προϊόντος σε αλκοόλη».
- 30 Όσον αφορά τη διαφορά μεταξύ των ελαχίστων συντελεστών που εφαρμόζονται αντιστοίχως στο κρασί και στη μπίρα, η διαφορά αυτή δεν συνιστά, *stricto sensu*, μέτρο θεσπισθέν από το Συμβούλιο, αλλά τη συνέπεια των παραλλήλων προσεγγί-

σεων των εθνικών συντελεστών των ειδικών φόρων καταναλώσεως που πλήττουν αντιστοίχως το κρασί και τη μπίρα, οπότε δεν απαιτείτο ιδιαίτερη αιτιολογία. Αντίθετα προς τους ισχυρισμούς της Socridis και όπως τονίστηκε ήδη στη σκέψη 25 της παρούσας αποφάσεως, σκοπός της οδηγίας 92/84 δεν είναι η προσέγγιση των ειδικών φόρων καταναλώσεως που πλήττουν το κρασί με τους ειδικούς φόρους καταναλώσεως που αφορούν τη μπίρα, αλλά ο καθορισμός ενός ελάχιστου συντελεστή για τους ειδικούς φόρους καταναλώσεως που πλήττουν κάθε μία από τις δύο αυτές κατηγορίες προϊόντων, όπως προκύπτει από την τρίτη αιτιολογική σκέψη της οδηγίας αυτής.

- 31 Συνεπώς, και ο λόγος του ανισχύρου που αντλείται από την παράβαση του άρθρου 190 της Συνθήκης πρέπει να απορριφθεί.
- 32 Από το σύνολο των ανωτέρω σκέψεων προκύπτει ότι από την εξέταση του υποβληθέντος ερωτήματος δεν προέκυψαν στοιχεία ικανά να θέσουν υπό αμφισβήτηση το κύρος των οδηγιών 92/83 και 92/84.

Επί των δικαστικών εξόδων

- 33 Τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκαν η Γαλλική και η Ισπανική Κυβέρνηση καθώς και το Συμβούλιο και η Επιτροπή, που κατέθεσαν παρατηρήσεις στο Δικαστήριο, δεν αποδίδονται. Δεδομένου ότι η παρούσα διαδικασία έχει ως προς τους διαδίκους της κύριας δίκης τον χαρακτήρα παρεμπίπτοντος που ανέκυψε ενώπιον του εθνικού δικαστηρίου, σ' αυτό εναπόκειται να αποφανθεί επί των δικαστικών εξόδων.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (πέμπτο τμήμα),

κρίνοντας επί του ερωτήματος που του υπέβαλε με απόφαση της 21ης Απριλίου 1998 το tribunal de grande instance de Foix, αποφαίνεται:

Από την εξέταση του υποβληθέντος ερωτήματος δεν προέκυψαν στοιχεία ικανά να θέσουν υπό αμφισβήτηση το κύρος των οδηγιών 92/83/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 19ης Οκτωβρίου 1992, για την εναρμόνιση των διαρθρώσεων των ειδικών φόρων κατανάλωσης που επιβάλλονται στην αλκοόλη και τα αλκοολούχα ποτά, και 92/84/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 19ης Οκτωβρίου 1992, για την προσέγγιση των συντελεστών των ειδικών φόρων κατανάλωσης για τα αλκοολούχα ποτά και την αλκοόλη.

Puissochet

Jann

Gulmann

Edward

Wathelet

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 17 Ιουνίου 1999.

Ο Γραμματέας

Ο Πρόεδρος του πέμπτου τμήματος

R. Grass

J.-P. Puissochet